

คนขยัน ย่อมหาเวลา ปฏิบัติธรรมได้เสมอ

กาลาคัตถุจะ นะ หาเปติ อตถัง
คนขยัน ย่อมไม่พราประโยชน์เมื่อถึงตามกาล
อภิลาสุ วินเท หทยัสสะ สันติง
/ คนไม่เกียจคร้าน พึงได้ความสงบใจ

(พุทธพจน์)

คุณยายอาจารย์ของเรา แม้ปัจจุบัน ท่านจะมีความรู้ทางธรรมลึกซึ้งกว้างขวางมากมายเพียงใด ท่านก็ได้ปฏิบัติมาโดยสะดวกง่ายดาย ต้องใช้วิธีระอุตสาหะ และขยันอดทนอย่างประมาณไม่ได้ แต่ท่านก็สู้ไม่เคยท้อถอย ท่านเคยเล่าว่า เวลานั้นท่านคิดสู้ กระทั่งว่า ถ้าทราบได้ยังไม่บรรลุนิพพาน จะไม่เลิกความพากเพียรจนตลอดชีวิตทีเดียว ท่านใช้เวลาอยู่ถึง ๒ ปี

คนรุ่นเราพอมาปฏิบัติไม่พอเดือนไม่พอปีก็บ่นเบื่อหน่ายท้อถอย บางคนมีเวลารว่างมากกว่าคุณยายมากมายด้วยซ้ำ ยังพูดว่า “ไม่มีเวลา ไม่มีเวลา” ถ้าเราคิดว่าเวลาของเราไม่มี เราก็จะไม่มีอยู่ตั้งนั้นตลอดไป ถ้าเราคิดหาให้เวลามีขึ้น เราก็จะมีได้เอง ขึ้นอยู่กับว่าเราตระหนักในคุณค่าของการปฏิบัติธรรมมากเพียงพอกหรือไม่เท่านั้นเอง

ความจริงการปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ใช้มือใช้เท้าปฏิบัติ เราปฏิบัติกันที่ใจ ดังนั้นเราจะอยู่ในอิริยาบถใด เราก็สามารถปฏิบัติได้ทุกโอกาส บางคนเถียงว่าเวลาทำธุระทางกายเรื่องอื่นอยู่ ใจก็มุงคิดอยู่ในเรื่องธุระนั้น จึงไม่มีเวลาว่าง นั้นเป็นเพียงคำแก้ตัว ถ้าจะสังเกตตนเองสักนิด ลองตามดูความคิดที่เกิดขึ้นใจจะพบความจริงว่า ใจไม่เคยอยู่ในงานที่กำลังทำนั้นถึง ๑๐๐% หรอก

ถ้าเราเอาเวลาที่ใจไปวุ่นวายคิดเรื่องอื่น ๆ เหล่านั้นมาเจริญภาวนาเสีย ไม่ว่าจะเป็นอิริยาบถใด ทำงาน เดินทาง อาบน้ำ กินข้าว เข้าส้วม นั่ง นอน ยืน เดิน ฯลฯ จิปาถะ เหล่านั้นมาเป็นการปฏิบัติธรรมแล้ว ก็จะเป็นการใช้เวลาอย่างคุ้มค่า การปฏิบัติธรรมไม่จำเป็นต้องอยู่ในอิริยาบถนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ท่าเดียว